

Una història de *HEARTSTOPPER*

Alice Oseman

Aquesta **NO**
és una història
d'amor

Solitari

Solitari

Alice Oseman

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

Títol original: *Solitaire*

© del text, Alice Oseman, 2014

© de la traducció, Lluís Delgado Picó, 2023

Traduït amb l'aprovació de Harper Collins Ltd.

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-19150-53-0

Dipòsit legal: B. 9.859-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agràim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar

o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web

www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

U

Quan entro a la sala comuna soc conscient que la majoria dels presents estan mig morts, inclosa jo mateixa. Ja m'han informat que les depressions postnadalènques són del tot normals i que podem esperar sentir-nos una mica atordits després de l'època «més alegre» de l'any, però no em sento gaire diferent de com em trobava la nit de Nadal, el dia de Nadal o qualsevol altre dia des que van començar les vacances. Ara torno a ser a l'institut i comença un altre any. No passarà res especial.

Em quedo palplantada. La Becky i jo ens mirem.

—Tori —diu la Becky—, sembla que estiguis a punt de clavar-te un tret.

La Becky i la resta del Nostre Grup s'han escarxofat en un grupat de cadires giratòries al voltant de les taules d'ordinadors de la sala comuna. Com que és el primer dia del curs, tota la classe ha fet un esforç per arreglar-se els cabells i maquillar-se, i em sento fora de lloc immediatament.

Em desplomo en una cadira i assenteixo filosòficament.

—És divertit perquè és veritat.

Em mira una estona més, sense parar-me gaire atenció, i riem d'una cosa que no tenia gràcia. Llavors la Becky s'ado-

na que no estic d'humor per a res i em deixa tranquil·la. Repenjo el cap als braços i em quedo mig adormida.

Em dic Victoria Spring. Crec que hauríeu de saber que m'invento moltes coses que em fan posar trista. M'agrada dormir i m'agrada escriure entrades al meu blog. Un dia em moriré.

Ara mateix, és probable que la Rebecca Allen sigui la meva única amiga. També és probable que sigui la meva millor amiga. Encara no tinc del tot clar si aquestes dues circumstàncies estan relacionades. Sigui com sigui, la Becky Allen té els cabells molt llargs i de color porpra. M'he adonat que, si tens els cabells de color porpra, la gent et sol mirar, cosa que et converteix en un personatge àmpliament reconegut i notablement popular dins la societat adolescent, la mena de personatge que tothom diu que coneix, tot i que en realitat mai no hi ha parlat. Té un munt de seguidors a Instagram.

Ara mateix, la Becky parla amb l'Evelyn Foley, una altra noia del Nostre Grup. A l'Evelyn la consideren «alternativa» perquè va descabellada i porta uns collars espectaculars.

—La qüestió, però, és si hi ha tensió sexual entre en Harry i en Malfoy —diu l'Evelyn.

No estic segura que a la Becky li caigui bé l'Evelyn de debò. De vegades penso que la gent només fingeix que les altres persones els cauen bé.

—Només al món de la fanficció, Evelyn —replica la Becky—. Sisplau, que les teves fantasies quedin entre el teu historial de navegació i tu.

L'Evelynriu.

—Tu escolta'm: al final, en Malfoy ajuda en Harry, oi? Llavors, per què l'assetja durant set anys? Perquè en realitat li agrada! —Pica de mans cada vegada que pronuncia una paraula, però el gest no li emfasitza l'argument—. És un fet contrastat que la gent es burla de les persones que

els agraden. La vessant psicològica de l'argument és irrefutable.

—Evelyn —contesta la Becky—, per començar, em fastigueja l'opinió de *fangirl* que en Draco Malfoy és una mena d'ànima torturada que només busca redimir-se i la comprensió dels altres. Bàsicament, és un racista acabat. En segon lloc, la idea que l'assetjament implica que t'agrada una persona és, en essència, el fonament sobre el qual descansen els maltractaments domèstics.

L'Evelyn fa cara d'estar profundament ofesa.

—Només és un llibre. No és la vida real.

La Becky sospira i es gira cap a mi, i l'Evelyn fa el mateix. Dedueixo que em pressionen perquè aporti alguna cosa al debat.

—Personalment, diria que *Harry Potter* és una merda —opino—. Tant de bo el poguéssim deixar enrere d'una vegada.

La Becky i l'Evelyn em miren fixament. Com que tinc la impressió que he espatllat la conversa, balbujeo una excusa, m'aixeco de la cadira i m'afanyo a sortir de la sala comuna. De vegades odio la gent. Segurament és una actitud molt negativa per a la meua salut mental.

A la nostra ciutat hi ha dos instituts: el Harvey Greene per a les noies —o el «Higgs», com se'l coneix popularment— i el Truham per als nois. Tanmateix, els dos centres accepten alumnes de tots dos gèneres al batxillerat, els dos últims anys d'institut. Així doncs, ara que començo batxillerat, he hagut de fer front a l'aparició sobtada d'un munt de nois. Al Higgs, els nois són una mena de criatures mítiques, i tenir xicot et situa dalt de tot de la jerarquia social, però, personalment, pensar o parlar més del compte de «coses de nois» em fa venir ganes de clavar-me un tret al cap.

Encara que aquestes coses m'importessin, la veritat és que tampoc no ens podem exhibir gaire gràcies al nostre espectacular uniforme escolar. Generalment, els alumnes de batxillerat ja no han de dur uniforme, però els de l'institut Higgs en porten un d'espantós. És de color gris, molt apropiat per a un centre tan ensopit com aquest.

Quan arribo al meu armariet hi trobo una nota adhesiva rosa amb una fletxa dibuixada que apunta cap a l'esquerra, cosa que potser suggereix que hauria de mirar en aquesta direcció. Irritada, giro el coll cap a l'esquerra. Uns quants armariets més enllà hi ha una altra nota adhesiva, i encara n'hi ha una altra a la paret del final del passadís. Els alumnes passen pel costat del paper sense fer-ne cap cas. Suposo que no són prou observadors. Això, o no els importa el paper. Els entenc perfectament.

Arrenco la nota de l'armariet i vaig a buscar la següent.

De vegades m'agrada ocupar el dia fent coses intrascendents que no importen a ningú més. Em fa sentir que faig una cosa important, principalment perquè ningú altre no fa el mateix.

Ara és un d'aquests moments.

Les notes adhesives comencen a aparèixer pertot arreu. La penúltima que trobo té una fletxa que apunta endavant i està situada a la porta tancada d'una aula d'ordinadors del primer pis. Una tela negra cobreix el vidre de la porta. L'any passat van tancar aquesta aula d'ordinadors en concret, la C16, per remodelar-la, però no sembla que ningú s'hagi molestat a començar la feina. Francament, ho trobo una mica trist, però, malgrat tot, obro la porta de l'aula C16, entro i tanco darrere meu.

Una finestra allargada recorre la paret de l'altra banda de l'aula, i els ordinadors de la sala són autèntiques totxanes. Cubs sòlids. Aparentment, he viatjat en el temps a la dècada de 1990.

Trobo l'última nota adhesiva a la paret del fons, i conté un lloc web:

SOLITAIRE.CO.UK

El solitari és un joc de cartes al qual pots jugar tota sola. Era la meva principal activitat durant les classes d'informàtica, i probablement va contribuir més a potenciar la meva intel·ligència que no pas parar atenció a les explicacions.

Llavors algú obre la porta de l'aula.

—Mare de Déu, l'edat dels ordinadors d'aquesta aula ha de comptar com un delicta penal.

Em giro lentament.

Hi ha un noi davant la porta tancada.

—Sento la simfonia fantasmal de les connexions a internet per mòdem —diu recorrent l'aula amb la mirada, i després d'uns quants llargs segons s'adona per fi que no està sol.

És un paio força normal i corrent, ni lleig ni guapo. El tret més característic que li veig són les ulleres quadrades de muntura gruixuda, que recorden vagament les ulleres 3D del cinema. És alt i porta la ratlla dels cabells a un costat. Duu una tassa en una mà i un tros de paper i una agenda a l'altra.

Mentre assimila la meva cara, obre tant els ulls que us juro per Déu que se li fan el doble de grossos. M'escomet com un lleó enfurismat, i camina tan decidit que reculo trontollant per por que m'esclafi completament. S'inclina endavant fins que la cara li queda a centímetres de la meva. A través del meu reflex en les seves ulleres, exageradament grans, observo que té un ull blau i un de verd. Heterocromatisme.

Fa un somriure agressiu.

—Victoria Spring! —exclama, alçant tots dos braços.

Ni dic ni faig res. Em fa mal el cap.

—Ets la Victoria Spring —repeteix, i em planta el full de paper a tocar de la cara. És una foto. Meva. A sota, en lletres minúscules, hi ha escrit: «Victoria Spring», 11A. És una fotografia que estava penjada prop de la sala de professors. A onzè, l'últim curs de secundària, em van escollir delegada, bàsicament perquè ningú més no ho volia fer i m'hi vaig oferir voluntària. Van fer un retrat a tots els delegats. El meu és espanyol. És d'abans que em tallés els cabells i semblo la nena de *The Ring*. Sembla que no tingui cara.

Li miro l'ull blau.

—L'has arrencat de l'expositor?

Recula una mica i deixa d'envair el meu espai personal, però encara té un somriure embogit gravat als llavis.

—Vaig prometre a un noi que l'ajudaria a buscar-te. —Es dona un copet a la barbeta amb l'agenda—. És un paio ros... amb els pantalons arrapats... i vaga per l'institut com si no sabés on és...

No conec cap noi, i encara menys cap noi ros amb uns pantalons arrapats.

Arronso les espatlles.

—I com has sabut que jo era aquí?

El noi també arronsa les espatlles.

—No ho sabia. He entrat perquè he vist la fletxa a la porta. M'ha semblat força misteriosa. I aquí et tenim! Quin gir més divertit dels esdeveniments!

Fa un glop de la tassa.

—Ja et coneixia —diu sense deixar de somriure.

El miro amb les celles arrufades. Segur que en algun moment m'he creuat amb ell als passadissos, però recordaria unes ulleres tan horroroses.

—Jo diria que no t'he vist mai.

—No em sorprèn —diu—. Faig segon de batxillerat, o sigui que no em pots veure gaire sovint. A més a més, em vaig matricular al teu institut el setembre passat. Vaig fer primer al Truham.

Això ho explica tot. Quatre mesos no és prou temps perquè una cara em quedi gravada a la memòria.

El noi dona uns copets a la tassa.

—I doncs? Què passa aquí?

Faig una passa cap a un costat i assenyalo amb poc entusiasme la nota adhesiva de la paret del fons. El noi s'hi acostava i la desenganxa de la paret.

—Solitaire.co.uk. Interessant. Entesos. Et diria que podríem engregar un d'aquests ordinadors per veure què hi trobem, però probablement ens moriríem tots dos abans no s'acabés de carregar l'Internet Explorer. Em jugo el que vulgus que tots fan servir Windows 95.

Seu en una de les cadires giratòries i contempla el paisatge suburbial per la finestra. Tot està il·luminat, com si s'estigués incendiant. Des d'aquí es veu tota la ciutat i el camp. S'adona que jo també contemplo el paisatge.

—Sembla que et cridi, oi? —Sospira—. Aquest matí, quan venia cap aquí, he vist un vell assegut en una parada d'autobús amb els auriculars posats. Mirava el cel i repicava amb els dits als genolls. Quantes vegades ho has vist, això? Un vell amb auriculars. Em pregunto què devia escoltar. La música clàssica és l'opció més òbvia, però podria ser de qualsevol estil. M'agradaria saber si era música trista. —Alça els peus i els encreua sobre una taula—. Espero que no ho fos.

—La música trista està bé —replico—. En quantitats moderades.

Fa girar la cadira cap a mi i es redreça la corbata.

—Sí que ets la Victoria Spring, oi? —Ho formula com una

pregunta, però ho diu com si fes molt de temps que sap qui soc.

—Tori —puntualitzo en un to intencionalment monòton—. Em dic Tori.

Es posa les mans a les butxaques de la jaqueta.

Encreuo els braços.

—Havies entrat mai en aquesta aula? —pregunta.

—No.

Assenteix.

—Interessant.

Obro els ulls ben oberts, el miro i espolso el cap.

—El què?

—El què, què?

—Què és això que trobes interessant? —pregunto en un to increïblement mancat d'interès.

—Que tots dos hem vingut buscant el mateix.

—I què buscàvem?

—Una resposta.

Arquejo les celles i em mira a través de les ulleres.

—Els misteris són divertits, no trobes? —diu.

Tot d'una m'adono que a mi no m'ho semblen. M'adono que podria sortir de l'aula i oblidar-me de solitaire.co.uk i d'aquest paio tan empenyador i xerraire per sempre.

Tanmateix, com que vull que deixi de ser tan condescendent, em trec el telèfon de la butxaca de la jaqueta, teclejo el domini solitaire.co.uk al navegador i obro el web.

El que apareix gairebé em fa riure. És un blog buit. Un blog trol, suposo.

Li planto el telèfon davant els morros.

—Misteri resolt, Sherlock.

Al principi segueix somrient com si fes broma, però ben aviat enfoca el contingut de la pantalla del telèfon i m'agafa el mòbil de les mans amb una mena d'incrèdilitat traspalsada.

—És... un blog buit... —No m'ho diu a mi, sinó a ell mateix, i de sobte (i no entenc com passa) em sap molt de greu per ell, perquè sembla increïblement trist. Nega amb el cap i em torna el telèfon. No sé què fer. Per la cara que fa, sembla que s'hagi mort algú.

—Bé, eh... —Canvio el pes de peu—. Vaig a la reunió de batxillerat.

—No, no, un moment! —Fa un salt i quedem plantats l'un davant l'altre.

Es fa un silenci considerablement incòmode.

El noi em mira amb les celles arrufades, mira la fotografia, em torna a mirar a mi i revisa la foto.

—T'has tallat els cabells!

Em mossego el llavi i reprimeixo el sarcasme.

—Sí —confirmo—. Sí, em vaig tallar els cabells.

—Els portaves molt llargs.

—Sí.

—Per què te'ls vas tallar?

Havia anat a comprar tota sola a finals de les vacances d'estiu perquè necessitava un munt de porqueria per al batxillerat, els pares estaven ocupats i m'ho volia treure de sobre. El que no havia recordat era que soc un desastre per anar a comprar. Tenia la bossa de l'escola estripada i bruta i vaig passar per nou botigues —River Island, Zara, Urban Outfitters, Mango, Accesoriges...—. Malauradament, totes les bosses boniques d'aquestes marques valien més de cinquanta lliures, o sigui que quedaven descartades. A continuació, vaig provar sort a les botigues més barates, com New Look, Primark o H&M, però no en vaig trobar cap que m'agradés. Vaig acabar recorrent mil milions de vegades totes les botigues que venien bosses abans d'aturar-me a fer una pausa breu en un banc, al costat d'un Costa Coffee, al mig del centre comercial. Em vaig posar a pensar que havia de començar el batxillerat,

en totes les coses que havia de fer i en tota la gent nova amb qui hauria de parlar, i llavors vaig veure el meu reflex a l'aparellador d'un Waterstones i em vaig adonar que els cabells em tapaven la major part de la cara, em vaig preguntar qui dintre voldria parlar amb mi amb aquell aspecte i vaig començar a notar tots aquells cabells al front, a les galtes, enganxats a les espatlles i a l'esquena; els vaig notar reptant al meu voltant com una munió de cucs que m'estrangulaven. Vaig començar a respirar molt de pressa, vaig entrar a la perruqueria més propera i els vaig demanar que em tallessin els cabells per les espatlles i que em deixessin la cara a la vista. La perruquera no ho volia fer, però hi vaig insistir molt. Em vaig gastar els diners de la bossa de l'escola en un tall de cabells.

—Simplement els volia dur més curts —contesto.

El noi fa una passa endavant i jo reculo.

—No parles mai seriosament, oi?

Torno a riure. Més aviat és una expiració patètica, però és el que jo anomeno una rialla.

—I tu, qui ets?

El noi es queda immòbil, s'inclina enrere, obre els braços com si fos la segona vinguda de Crist i anuncia en una veu greu i poderosa:

—Em dic Michael Holden.

Michael Holden.

—I tu, qui ets, Victoria Spring?

No se m'acut res per dir perquè aquesta seria la meua resposta, precisament. Res. Soc un buit. Un espai vacant. No soc res.

La veu del senyor Kent brolla abruptament de la megafonia. Em giro i miro l'altaveu mentre les seves paraules ressonen a l'aula.

—Que tots els alumnes de batxillerat vagin a la sala comuna per a una breu reunió.

Quan em torno a girar, l'aula està buida. Tinc els peus enganxats a la moqueta de terra. Obro la mà i hi trobo la nota adhesiva amb l'adreça solitaire.co.uk. No sé en quin moment ha passat la nota de la mà d'en Michael Holden a la meva, però la tinc al palmell.

Suposo que és així.

Probablement així és com comença tot.